

coperta:
Railean Olga / Ceziceu

Destinul unui

de Soacra Mică

DESTINUL UNUI BLOG

de Soacra Mică

Puțini mă iubesc, mulți mă citesc.

Cu drag pentru toți.

CUPRINS

PRELUDIU	5
1. PRIMUL PAS ÎN BLOGGING	6
CINE STĂ ÎN SPATELE BLOGULUI ?	6
BLOG CU PAȘI DE TANGO	7
2. ANONIMATUL	8
ANONIMATUL CA OPȚIUNE.....	8
ANONIMATUL CA PARTE DIN CARACTER	8
DOMNUL ȘI DOAMNA X.....	9
ANONIMATUL ȘI ȘOCUL INEVITABIL.....	10
LUMI PARALELE. FĂRĂ EXCEPȚII	10
3. STILUL ȘI CURAJUL DE A SCRIE	11
STILUL	11
UN BLOGGER BUN ESTE UN MINCIUNOS BUN ?	11
CARISMA VIRTUALĂ.....	12
4. COMENTARIILE	14
FIECARE BLOGGER ÎȘI MERITĂ PUBLICUL	15
DESPRE CEI CARE COMENTEAZĂ	15
5. ASPECTUL PSIHOLÓGIC AL BLOGGING-ULUI	16
UN PROFIL DE BLOGGER PSIHÓLOG	16
PSIHANALIȘTII DESPRE COMUNICAREA VIRTUALĂ	17
DEPENDENȚA DE BLOG.....	17
CRIZA BLOGGERULUI «NIMIC NOU SUB SOARE”	18
SECOLUL 21. SFĂRȘITUL LUMII (REALE ?)	19
6. DESIGN-UL BLOGULUI ȘI CONȚINUTUL	21
DESIGN-UL	21
PREZENTAREA TEXTULUI ȘI CONȚINUTUL	21
7. DESPRE POPULARITATE	23
POATE FI BLOGUL O TERAPIE PENTRU VEDETE?	23
POPULARITATE PRIN BLOG	24
8. VIAȚA ÎN COMUNITATE. BLOGOSFERA.	25
POSTLUDIU	26
BIBLIOGRAFIE	27
BIBLIOGRAFIE CLASICĂ	27
BIBLIOGRAFIE VIRTUALĂ	27

DESTINUL UNUI BLOG

Preludiu

Trebuie să fii nebun ca să te investești într-o carte care descrie un fenomen ce evoluează în fiecare zi, schimbă mii de fețe, se transformă cu viteză năucitoare. Dar așa sunt eu. Internetul îi face pe oamenii visători. Chiar și pe cei mai pragmatici.

Soacra mică

La 2 august 2010, ora 13.50, google nu știa să-mi răspundă la întrebarea « ce este un blog ?» În limba română, firește. A trebuit să reformulez cererea pentru a obține un răspuns. Mi-am zis că sunt o privilegiată pentru că de câțiva ani posed ceva, pe care nici redutabilul google nu știe să-l definească.

Blogul a devenit o parte din cotidian pentru milioane de persoane din lumea civilizată. Oamenii se servesc de el fie pentru un refugiu imaginar, fie pentru o platformă alternativă de liberă exprimare, organizare, promovare, comunicare. Iar odată cu experiența și rating important de popularitate blogul poate deveni un mijloc de comercializare a unor idei sau informații contra preț sau avantaje.

Blogul a devenit un soi de gadget necesar, un instrument modern de interacțiune dintre persoane cu grade diferite de deschidere socială, dar cu aceleași interese (inclusiv comerciale) și același fel de percepție a lumii (afinități).

Bloggingul e un proces pe care îl am aproape de inimă de trei ani. Probabil că nu e un termen suficient pentru a scrie o carte în câteva volume, dar destul de bogat ca experiență pentru a scrie câteva capitole, în funcție de propriile observații.

Calea de blogger a trebuit s-o descopăr singură, prin propriile greșeli și succese. Într-un statut nou, într-un domeniu nou, într-un auditoriu nou, variat și invizibil.

Rateurile m-au determinat să schimb strategia de comunicare, iar succesele m-au inspirat și încurajat să scriu. Am avut parte de o aventură virtuală instructivă și captivantă.

Această carte nu face parte din seria « Cum să devii... » și nu este un scenariu pentru « Fabrica de bloggeri ». E vorba, așa cum îl sugerează titlul, de o experiență aparte, de un parcurs individual și concluzii foarte personale, împărtășite de un autor de blog personal.

Monolog despre un blog...

1. Primul pas în blogging

« Niciodată n-am încercat să par alta. Mai devreme sau mai târziu, tot te trădezi. E ca și cum ai purta tot timpul pantofi incomozi. Până la urmă - sub o masă de restaurant sau în altă parte - te descâlți. Vorba pedichiuristei mele: „M-am dezbrăcat, doamnă, de caracter și l-am băgat în așa și pe dincolo.”

Rodica Ojog-Brașoveanu

Cine stă în spatele blogului ?

Bloggingul e o pasiune fragilă. Apare și dispare printr-un singur click. Poate că datorită acestei fragilități fatale bloggingul reușește să seducă și să cucerească tot mai mult spațiu în lumea virtuală și în mintea oamenilor. Puterea de a crea și de a distruge întotdeauna a fascinat oamenii.

Blogurile care apar din capriciu, dispar odată cu el. Vezi că alții consumă, vrei și tu. Îți place cum funcționează, faci și tu unul. Odată pofta împlinită, mari sunt riscurile ca blogul să fie abandonat sau lichidat subit.

M-am întrebat în repetate rânduri de ce unele bloguri dispar după puțin timp de la creare? Una din explicații (printre multe altele) ar fi că autorul, într-un moment sau altul se satură de o mască care nu-l reprezintă. E dreptul său. E în firea omului să proiecteze o imagine mai îngrijită decât în realitate. Într-o zi însă ajunge la concluzia că e inutil să gestionezi un blog care de la bun început are scopul să placă la toată lumea. Să aduni doar ovații și flori e imposibil. Așteptările se sparg cioburi de primele comentarii răutăcioase sau...indiferență. E greu să continui calea pe cioburi.

Să pornești la drum cu gândul ca să devii cineva care nu te reprezintă, e o idee greșită din start. Ai două opțiuni pe internet: pseudonim sau numele din adeverința de naștere. E foarte important ca autorul să se manifeste spontan și autentic în gândurile și reacțiile sale. Cititorii simt notele false. E greșit să crezi că te poți ascunde după un text. O pot izbuti doar marii profesioniști ai condeiului și rar sunt bloggerii care sunt și scriitori în același timp.

La ce îi servește omului un blog ? Are nevoie de un refugiu sau, dimpotrivă, fuge de singurătate. Își dorește să devină popular sau doar caută oameni care gândesc la fel. Vrea să câștige bani sau doar experimentează o piață nouă. Vrea așa și pe dincolo... sau pe toate împreună ? De ce nu ? Numai că genul acesta de aventură virtuală nu poate dura mult timp dacă bloggingul se face fără strop de pasiune.

Blogul cere multă investiție. De timp, de conținut, de emoții, de creativitate. În blogging-ul de calitate nu există « trebuie », ci « vreau ». Dacă nu-ți (mai) place și îl faci cu de-a sila, socoate că i-ai semnat actul de deces.

Blog cu pași de tango

Acum câteva săptămâni, am remarcat că mă crucesc în timpul discuțiilor în fața unui coleg de origine musulmană. «Mă crucesc » nu e figură de stil, ci un gest așa cum îl cunoaște fiecare creștin în viața reală. După a treia manifestare emotivă de acest gen, am început să-mi pun întrebări. Cum se face că eu, persoană insuficient de religioasă și emotivă, îmi pierd controlul (în sensul cel mai bucuros al cuvântului) anume în fața acestei persoane ? Să fie un soi de perversitate ascunsă, la nivel de subconștient ? Vreo pornire de dominare religioasă ? Nu cred. Până în ziua de azi suntem în termeni admirabili. E una dintre persoanele rare, cu care, după o vorbă, viața începe să sclipească în cele mai vii culori. În preajma acestor oameni te simți extrem de confortabil. Și de aici vine răspunsul. În fața colegului musulman nu ezit să fiu eu însămi. Cu crucile mele, cu tot.

E o deschidere firească, însoțită de gesturi pe care le folosesc doar în fața unui număr restrâns de persoane. Indiferent de religie, naționalitate sau statut social. Nu mă controlez, nu mă cenzurez și asta, paradoxal doar îmbogățește comunicarea noastră. Când încep să gesticulez, înseamnă că sunt transportată deja pe alt tărâm cu persoana cu care vorbesc. Între noi se instalează un dans.

Am dansat cu blogul un tango care a durat trei ani. Uneori am făcut și mișcări bruște, cotituri neașteptate, cu riscuri de cădere. Curios, dar riscurile m-au stimulat, în loc să mă descurajeze. Probabil că am știut să apăs vârtos pe pașii de bază. Plăcerea a fost de partea mea.

2. Anonimatul

« Multă lume crede că dacă ascunzi ceva, apoi acest ceva e rușinos. »

Rodica Ojog-Brașoveanu

“L’anonymat, utilisé intelligemment, permet de belles choses »¹

D.Arpin et P. Dion

Anonimatul ca opțiune

Nu sunt neghiobi cei de la wordpress, blogspot, yahoo, etc. oferind internautului opțiunea de anonim. Chestiune fină de psihologie care, studiată bine și oferită grațios, seduce milioane de capete și atrage venit fabulos. Evoluția spectaculoasă a internetului se datorează în mare parte opțiunii de anonim prin care omului i se oferă iluzia de non-angajament². Click intrat, click ieșit.

Orice om se plimbă frumos prin lumea lată cu două cărți de vizită la bord. Una intimă – cea pe care o vede în baie dimineța, ciufulită, boțită, pătată și uneori în proastă dispoziție, alta socială – proaspăt scoasă din casă, parfumată, curățită și la cravată. Dacă încurcă cumva aceste două cărți, devine un neadaptat în ochii lumii.

Internetul oferă o iluzie care cucerește omul prin libertatea de a se simți comod în proprii papuci 24 din 24 ore. Gratuit. Unicul risc de care nimeni nu amintește în « contract » e că puțini știu să se folosească corect de această libertate. Pentru că ea, libertatea, nu e absolută. Nici măcar pe internet. Uneori, poate atrage după sine consecințe.

Dacă un blogger anonim pornește un blog cu intenția de a face din el un instrument de discreditare țintit asupra unei persoane sau a unui fenomen, mari sunt riscurile ca după un timp scurt blogul să dispară în valurile agitate ale netului. Tentația e mare să faci pe cineva praf, dar o critică constantă și previzibilă plictisește. Încă nimeni nu a devenit blogger popular și anonim DOAR criticând. Poate că reușesc unități, iar succesul lor e legat de un stil absolut fenomenal de a observa, analiza și expune lucrurile.

Anonimatul ca parte din caracter

Unul din dezavantajele anonimatului e că, dacă țintești popularitatea, trebuie să-ți răsufleci mânecele și să lucrezi mult. Pentru că pornești la drum absolut gol. Fără

¹ Anonimatul, folosit cu inteligență, permite lucruri frumoase.

² Tisseron S., *Virtuel, mon amour*, Albin Michel, 2008

viză, valiză, CV și recomandări. Hai încercă să devii cineva când nimeni nu te știe! Într-un mediu absolut străin și nou. O provocare grea din start.

Când ești o persoană publică și îți faci un blog semnat cu propriul nume, a doua zi poți avea sute sau mii de vizite. Așadar, popularitatea de care se bucură un om în viața reală poate fi transferată în cea virtuală. Nu fără o strategie bună la bord. Când ești un nimeni anonim, nu-ți rămâne decât să te mulțumești cu 5 vizite pe zi. Dacă vrei mai mult, începe să-ți pui mintea și degetele în mișcare.

Știi, când ești un nebun (așa spune lumea de obicei când te vede diferit) și mergi înainte, fără ca să întorci capul (ca în parabola cu broasca surdă³), poți atinge culmi nebănuite. Pentru asta nu e nevoie nici măcar de o strategie. Asta se numește pasiune.

Pasiunea se alimentează din energia oamenilor care te citesc, de la care culegi feedback-uri cu grade diferite de critică sau admirație. E o plăcere groaznică (până la perversitate) să urci niște scări, fără a fi împins din spate de cineva față de care trebuie să fii recunoscător sau obligat.

Soiul acesta de libertate delirantă îl înțeleg foarte puțini.

Nu mă văd în drept să recomand anonimatul de la miazăzi la miazănoapte. E doar o opțiune care decurge din scopurile autorului și, deseori, din caracterul acestuia.

Eu mă simt comod în el, așa cum mă simt comod în grupa mea sangvină sau culoarea ochilor. E tot atât de firesc, vreau să zic. Iar când omul se simte în apele sale, începe să gândească relaxat, părăsește șabloanele, se exprimă clar și autentic. Scrisul, ca și o discuție între amici, devine mai plin de sens, inedit când are loc într-o ambianță confortabilă.

« N-am mulți prieteni, n-am talentul relațiilor sociale, mă plictisesc repede și nu-mi place să mă întâlnesc mereu cu aceiași oameni (...) Sunt o dificilă, ocolesc persoanele care nu-mi seamănă, care, sintetizând, nu văd viața la fel ca mine. Gravă eroare, desigur, dar asta e situația. Nici nu încerc să mă schimb. Nu cred în modificări de personalitate radicale. Sunt temporare – eventual și în cel mai bun caz – țin de suprafață, simplă poleială, niciodată de esență.

Dar nu de asta perseverez chiar și în greșeli. Pur și simplu n-am chef să fiu alta. E prea târziu, prea obositor...»³

Domnul și Doamna X

În noiembrie 2010 a apărut cartea « Cum să devii popular pe rețelele sociale »⁴, scrisă într-un limbaj viu și amuzant. Nu știu ce sfaturi ar fi dat cititorilor internauți un autor basarabean, iată însă care a fost *primul* sfat dat de autorii canadieni pentru cei ce

³ Rodica Ojog-Brașoveanu, *Coșmar*, Editura Nemira, 2004

⁴ Dominic Arpin, Patrick Dion, *Comment devenir une star des médias sociaux*, Les Editions Québecor, 2010

ținesc popularitatea pe rețelele sociale: « Soyez vous-même, vous êtes beau. Si, si, vous l'êtes réellement ».⁵

În Canada, Franța sau Belgia sfatul acesta pare evident, de la sine înțeles. Nu poți să te desprinzi de mase când ești ca ceilalți, când imiți, simulezi, ești plătit pentru copy-paste-uri, când piratezi sau te mândrești că ești un hacker.

Poți să te evidențiezi de ceilalți doar având un stil al tău. Dar ce este stilul? Stilul este omul însuși.⁶ Irepetabil. Numai că îți trebuie ceva curaj ca să nu te iai după gloată.

În societatea noastră e mai ușor să ai un stil de a te îmbrăca, decât un stil de a fi, de a gândi, de a face. În blogging e invers. E mai greu să copiezi un design popular, dar e ușor să imiți sau reproduci stilul unui blogger popular. Îmi pare curios și paradoxal în același timp să constat că puțini înțeleg ce înseamnă *să nu fii ca ceilalți*. Dar mai nedumerită rămân atunci când văd că nici sub anonimul unii oameni nu reușesc să fie ei înșiși. Probabil că cea mai grea cale e cea către sine. Și dacă e cazul, atunci probabil că nici anonimul nu te poate ajuta.

Anonimatul și șocul inevitabil

Clandestinitatea pe net e o misiune aproape imposibilă când e vorba de durată. De la bun început eram conștientă că nici măcar un agent bine școlit la o instituție de spioni calificați n-ar fi izbutit această performanță. Asta ar fi însemnat să scriu exclusiv pe blogul meu, să nu comunic cu cititorii mei, să nu comentez posturile colegilor de blogosferă etc. Să fiu extrem de prudentă, să cântăresc și gândesc bine fiecare cuvânt, renunțând la spontaneitate. Fără de ea însă nu poți fi un blogger bun.

Poate că e ușor să te menții în anonimul când ești și gândești ca ceilalți. Nu caută nimeni să deconspire o mediocritate.

Lumi paralele. Fără excepții

Bloggerii care scriu sub pseudonim mai au ceva în comun. Evită cu orice preț să amestece oamenii care trăiesc în două lumi diferite, virtuală și reală. Chiar cu prețul lichidării blogului.

O bloggeriță populară rusoaică, anonimă din 2003, scria nu demult cu sinceritate derutantă că NU, nu-și dorește relații virtuale cu oamenii pe care îi cunoaște în viața reală. « Dacă aș dori să comunic cu oamenii din trecut i-aș fi găsit acolo unde se află. Dacă am ales să caut în altă parte, înseamnă că am făcut-o intenționat pentru a nu-i mai vedea sau întâlni, ci dimpotrivă ca să întâlnesc alți oameni... (...) Nu-mi place să regăsesc în viața mea virtuală oameni din viața reală. (...) Pe blog vreau să comunic cu oameni noi. (...) Desigur că nu sunt atât de naivă ca să cred că nu sunt citită de oameni care m-au cunoscut în viața reală, dar recunosc că nu-mi face plăcere acest gând. »⁷

⁵ Fiți voi înșivă, pentru că sunteți frumoși. Da, da, sunteți cu adevărat frumoși.

⁶ Georges-Louis Leclerc, Comte de Buffon, "Le style, c'est l'homme même!"

⁷ Муж и котлеты. Виртуальность и реальность <http://rikki-t-tavi.livejournal.com/820400.html>

3. Stilul și curajul de a scrie

Dacă nu scrii ceea ce gândești, atunci de ce mai scrii? Nu pot altfel.

George Demetru Ladima, din filmul „Patul lui Procust”(2002)

Stilul

Un blogger cu stil aparte e cel care chiar dacă și-ar schimba pseudonimul oricum va fi recunoscut după maniera de a se exprima, indiferent unde și pentru cine scrie.

Un stil inconfundabil e semnatura invizibilă a unui blogger. Pe unul ca ăsta e greu să-l imiți, să-l copiezi, să-l furii. Probabil că asta e recompensa (relativă) pentru autenticitate și originalitate.

Un blogger bun este un minciunos bun ?

Până recent nu mi-am pus întrebarea cât de sincer e autorul unui blog. M-a intrigat însă o discuție din cadrul unei emisiuni despre « Psihoterapie și blogging»⁸

Nu cred bloggerii care spun că sunt perfect sinceri cu cititorii lor. Mai ales dacă aceștia sunt populari. Dacă ar scrie toți ce gândesc cu adevărat, blogosfera n-ar mai ieși din scandaluri bengale. Tot așa precum dacă scriitorii ar fi scris mereu și pretutindeni adevărul crud, n-am mai fi avut literatură.

Dina Rubina, o scriitoare rusă contemporană, a fost cândva întrebată dacă întâmplările din cărțile ei au avut loc în viața reală, la care aceasta a răspuns: « Prioritatea mea e să scriu cât mai bine, nu cât mai adevărat, și puțin îmi pasă cum e interpretat acest fapt în instanță. Arta nu are nimic de a face cu jurisprudența. E un soi de magie, un joc divin de creare a lumilor paralele. Într-o lucrare scrisă cu mult talent nici măcar nu se pune problema adevărului gol-goluț. Chiar dacă e vorba de o istorioară în care o slugă e prefăcută în gândac.»⁹

Bloggerii populari totuși par a fi sinceri cu cititorii lor. Cum le reușește ?

⁸ Психотерапия и блоггинг <http://ulitza.livejournal.com/400996.html>

⁹ Искусство – не юриспруденция <http://www.dinarubina.com/interview/tair.html>

Probabil că un blogger bun e ca un scriitor bun care nu-și pune întrebarea dacă deține sau nu adevărul absolut. Dacă pare sau nu sincer. El scrie. Pentru el conteaza textul, emoția pe care o stârnește prin cuvânt (chiar și cei care scriu pentru trafic sau, mai ales, cei care scriu pentru trafic). Când autorul ajunge la un stil aparte și devine popular, din « mincinos » devine artist. Paradox. Numai că, oricât de paradoxal n-ar părea, minciuna e cea care îți dă senzația de libertate, încurajează creativitatea, pe când adevărul nu întotdeauna îți permite să te desfășori, te limitează și te cenzurează. Adevărul e ca dinamita, dacă nu ai îndemânarea necesară pentru a-l mânui, mai bine nu te juca cu el. Consecințele pot fi catastrofale.

Sunt bloggeri pe care îi citesc nu pentru a demasca o minciună sau un adevăr, dar pentru felul lor încântător de a alege cuvintele potrivite pentru a descrie un lucru, situație sau fenomen. Sunt gata să le « iert » orice minciună pentru o frază genial ticluită. Dar așa funcționez eu. Nimeni nu e obligat să citească un blog care nu pare convingător, care dă senzația de fals sau încarcă cititorul cu emoții negative.

În general, rar de tot (nici nu știu să zic dacă a fost vreun precedent) reacționez deplasat la un articol scris de un blogger. La urma urmei un blog nu e Sfânta Scriptură, și, autorii, muritori și păcătoși de rând, au dreptul la derapaje emoționale. Conștiente sau ba.

Am obiceiul să descriu personaje reale în blog, oameni care trăiesc în viața reală, printre «îndepărtații mei apropiați»¹⁰, dar am grijă să omit intenționat numele lor real, localitatea, vârsta, funcția sau culoarea ochilor. Atât timp cât mă manifest în statut de anonimă, nu mă consider în drept să descriu și să discut (în comentarii) persoane ușor reperabile în viața reală.

E imposibil să scrii doar minciuni, precum e imposibil să scrii doar adevărul cristalin. În ambele cazuri există un risc. Atunci când îți asumi conștient acest risc putem vorbi de un curaj de a scrie. Pentru că într-o zi, s-ar putea ca cei mai apropiați oameni să-ți întoarcă spatele pentru o frază sau alineat prea îndrăzneț, prea adevărat și dureros ca să fie scos la iveală în fața tuturor.

Curaj sau obrăznicie? Cum să identificăm hotarul dintre aceste două manifestări ?
Iată un subiect bun pentru un articol.

Carisma virtuală

Probabil voi fi prima care folosește sintagma «carisma virtuală» în blogging. E vorba de un soi de farmec pe care îl degajă o persoană dincolo de ecran. Există bloggeri pe care îi voi citi indiferent de design-ul blogului. Pentru că nu imaginea blogului ci conținutul lui mă ademenește. Farmecul acela aparte, radiat din conținut, nu dispare nici după ce închid pagina.

¹⁰ E o parafrază personalizată a unei fraze din *Virtuel, mon amour* de S. Tisseron care zicea că « pe internet, cel îndepărtat îți devine apropiat, iar cel apropiat devine mai îndepărtat »

Pe unii bloggeri nu i-am întâlnit niciodată în viața reală, nu le-am auzit vocea, nu știu cum arată, în poză sau în mișcare, dar cuvintele lor scrise au o încărcătură deosebită pentru mine.

Admit că în viața reală ar putea fi tăcuți, rezervați, obositori, energici sau temperați. Adică altfel decât în imaginația mea. Dar nu contează. Eu caut textele lor, pulsul și culoarea cărora mă încântă. Îmi place să simt că omului îi place să scrie (și o face cu dăruire). Pentru cititor, pentru mine.

Mai există și bloggeri de care aud pentru prima dată din mass media virtuală. Le răsfoiesc paginile și atât. Chiar dacă nu-mi plac, trebuie să recunosc că ei totuși sunt carismatici pentru alții.

O formă de carismă virtuală poate fi considerat fenomenul bloggerului “profet” Artiom Dragunov.¹¹

Cutremurul din Japonia a avut impact neașteptat pentru internetul rusesc. Nu e vorba doar de portaluri de știri ci și de blogosferă. Un blogger rus a devenit nesperat de popular după ce a prezis pe blog cutremurul devastator din Japonia. Vestea a cutreierat blogosfera, mass media electronică și tipărită, forumurile, rețelele sociale. În mai puțin de o zi acesta a trecut de la 2500 la 3500 de abonați, a fost invitat la emisiuni populare din Rusia, discutat, criticat, dar, mai ales, citat. Prezicerile de pe blog au ajuns să fie tipărite (zilnic !) în revista Metro¹² din metroul Sankt-Petersburg care transportă zilnic 2.3 milioane de pasageri.

În ce constă carisma virtuală? În capacitatea de a deveni o referință pentru mii de oameni în interval record de timp. Iar culmea măiestriei ar fi ca oamenii nici să nu cunoască la față autorul.

¹¹ <http://artemdragunov.livejournal.com/>

¹² <http://www.metronews.ru/novosti/bloger-artem-dragunov-jadernaja-katastrofa-eshhe-vpered/Тpokcq!hCaLxoO7BgdU/>

4. Comentariile

Nu-mi pasă ce gândiți voi despre mine, de vreme ce eu nu mă gândesc deloc la voi.

Coco Chanel

Dacă îți place cu adevărat ceea ce faci, nu te lăsa descurajat de nimeni. S-ar putea ca acei « nimeni » să-ți ceară sfatul mai târziu.

Soacra Mică

Când amintesc de blogosferă, trec imediat prin minte bloggerii pe care îi cunosc, tematica blogurilor lor, subiectele abordate, felul în care sunt expuse articolele și poza acestora din antet sau avatar. Foarte rar ajung la un peisaj complet, adică și la anexarea comentariilor, care, de fapt, dau gust unui articol, iar bloggerul e primul care face degustația (prin moderare sau ba). Dacă acesta e asezonat cu comentarii amare și pipărate, blogul are un gust mai picant (ferice de blogger). Dar există și bloguri dulci, ba chiar “diabetice”.¹³

Există bloggeri care publică articolul fără moderarea comentariilor, chiar dacă nu le face plăcere să descopere comentarii “de prezență” sau spam, care nu numai că nu aduc valoare postului, ci îl devalorizează. Dar numai ei hotărăsc până unde sunt dispuși să se lase « comentați ». Fiecare blogger e în drept să șteargă orice fel de comentariu fără a se justifica.

Cred că e necesar de anunțat cititorii, pe o pagină aparte, ce comentarii riscă să nu fie aprobate sau să fie șterse după publicare, așa cum ne sugerează jurnalistul Julien Jouanneau¹⁴ :

1. Instigarea la ură, rasism, xenofobie sau homofobie ;
2. Apropourile negativiste ;
3. Insulte (injurii, apropouri agresive, violente, provocatoare etc.) ;
4. Incitarea la consumarea substanțelor interzise ;
5. Prozelitism (politic, religios, asociativ) ;
6. Defăimare ;
7. Copii de documente, message sau corespondență privată.

Firește că mulți bloggeri nu sunt interesați să impună cititorilor niște reguli de exprimare și de bun simț. De ce oare? Pentru că asta ar însemna ca ei înșiși ar trebui să renunțe la subiecte « ilegale » care aduc trafic enorm și prin el comentarii, care, pentru mulți reprezintă un indiciu de reușită în blogging.

¹³ Ce fel de comentarii așteaptă un blogger ? <http://soacramica.eu/?p=2203>

¹⁴ Jouanneau J., *Lui et moi...et internet*, PRISMA PRESS EDITIONS, 2008

Fiecare blogger își merită publicul

E foarte ușor să descurajezi un blogger. Mai ales unul care scrie din suflet, care își debutonează sufletul ca nasturii de la mantou, împărtășește sincer o trăire sau o situație și se alege cu comentarii gen “băi, ai făcut o greșeală în cuvântul doi din alineatul trei”, sau “aiureli”, “...vorbe goale!” etc.

E adevărat că forma expunerii unui articol e foarte importantă și dacă ai hotărât să provoci publicul virtual cu idei îndrăznețe, ar fi illogic să te aștepți la reacții exclusiv pozitive “ești genial(ă)!” , “bravo, înainte și vânt prielnic din spate”, “mă jur că n-am citit un articol mai bun ca acesta!”. Aici ai de ales, fie că te implici în dezbateri cu unele precizări și sugestii, fie că închizi comentariile dacă nu ești capabil(ă) să ogoiești lumea la timp. Dacă o faci (sau n-o faci), mai ales din interesul banal de a ajunge la cât mai multe comentarii și creștere de trafic, nu cred că are sens să te plângi de un public prost.

Apopo de trafic și numărul comentariilor. Am avut ocazia să constat în mai multe reprize că numărul abundent de comentarii încă nu este un indiciu de trafic important. Și invers, un blogger cu mii de vizite pe zi poate avea doar două sau trei comentarii la text.

Despre cei care comentează

Sunt sigură că nu sunt unica care preferă să citească zece reacții la un articol, în loc de o sută, dintre care câteva zeci de injurături și insulte aduse autorului sau altor comentatori.

Uneori poți culege un maidan de frustrări, complexe și manifestări de patologii în comentariile de sub un articol - bucuria și cozonacul psihologilor - pentru că replicile virtuale reprezintă un bun (și mai ales nou) teren de explorare pentru meseria lor atât de solicitată în lumea civilizată (curios). Cel puțin în occident.

Rar o să vedeți bloguri cu dezbateri inteligente sub articol. Indiferent de specializarea blogului (excepție fac poate cele de informatică) se ajunge uneori la o mizerie greu de digerat. Din nou, nu exclud o strategie de stimulare a traficului, dar cred ca efectul e temporar și puțin constructiv, mai ales, dacă nici bloggerul nu se obosește să intervină în discuții.

Nu-ți trebuiește diplomă de la Sorbona sau Harvard ca să-ți exprimi civilizată opinia (sau contraopinia) minim argumentată, expusă logic, cu rezerve de completare.

5. Aspectul psihologic al blogging-ului

Marii victorioși, indiferent de domeniu, au fost înainte de toate buni psihologi.

Rodica Ojog-Brașoveanu

Un profil de blogger psiholog

Deși sunt încă foarte puțini, cunosc și urmăresc câțiva bloggeri psihologi. Puțini, dar buni.

Îmi pare notabil parcursul bloggerului psiholog Iulia Rubliova (pseudonimul *ulitza*¹⁵), care la început de cale era un blogger cu 7 vizite pe zi, iar apoi a ajuns la mii de abonați. A studiat psihologia, a publicat cartea «Fetița și pustiul»¹⁶ (o carte despre reanimarea psihologică după divorț). Azi, ca s-o citez, se simte mai întâi psiholog, apoi blogger cunoscut și dacă ar fi invitată la o conferință despre « Rolul unui blog de psiholog în psihoterapie » ar avea destul material pentru o prezentare impresionantă.

Oamenii pasionați de psihologie au o posibilitate de invidiat de a se practica gratuit pe internet. În primul rând ca om în contact cu alți oameni, în al doilea ca specialist. Pentru că psihologia nu e de la 8.00 la 17.00, ci atât cât ești în contact cu oamenii.

Gradul de confidență pe internet e de câteva ori mai ridicat decât cel din viața reală, fapt care apropie oamenii. Ca să scrii pe blog, să discuți pe un forum sau să participi la un sondaj, nu ești obligat să-ți încarci CV-ul cu tot cu poză.

“Sunt sigură că dacă Freud și Yung ar fi prins vremea blogurilor, ambii ar fi avut o popularitate năucitoare.”¹⁷

Înclin să cred și eu că nici unul din ei nu era să ezite în fața dilemei *to blog or not to blog* pentru că avantajele de bază oferite de un blog nu sunt de neglijat :

1. Blogul asigură feedback-uri momentane din partea unui auditoriu țintă, extrem de larg ;
2. Auditoriul virtual e o sursă inepuizabilă.

Dar poate oare un blogger psiholog să scrie tot ce-i trece prin cap ?

«Din momentul în care ajungi la câteva mii de cititori pe zi înțelegi că nu mai ai dreptul să scrii chiar tot ce vrei, răspunde Rubliova. Uneori sunt tentată să scriu vreo prostie nostimă de moment și să chicotesc prostește, dar îmi dau seama ce reacții vor urma în comentarii. 15 cititori o să mă înțeleagă, o mie o să se întrebe dacă n-am înnebunit și încă vreo două mii o să se dezamăgească considerându-mă o femeiușcă ca toate celelalte. Pare curios, dar lumea așteaptă ca autorul să nu fie « ca toți », ci o ființă cu baghetă magică... Atunci, de ce să sperii oamenii? »

¹⁵ Ulitza <http://ulitza.livejournal.com/>

¹⁶ Девочка и пустыня, Юлия Рублева, 2009 <http://lib.rus.ec/b/163837>

¹⁷ "Стала тысящицей за ночь" <http://freshf5.f5.ru/post/278701>

Psihanaliștii despre comunicarea virtuală

Internetul a schimbat cotidianul la nivel de forme și percepții, dar nu la nivel de psihologie umană.

Comunicarea pe bloguri, în rețele sociale, forumuri nu face decât să satisfacă dorințe care au existat dintotdeauna. Interacțiunea virtuală a devenit populară datorită a patru dorințe omenești vechi cât lumea¹⁸ :

1. *Valorizarea experiențelor cotidiene.* Oamenilor le place să împărtășească experiențele prin care trec în timpul zilei, astfel având impresia că viața lor prinde valoare.
2. *Posibilitatea de a se arăta și a te ascunde la dorință.* A vorbi despre sine e un fel de a se arăta. Posibilitatea de a se ascunde e la fel de importantă. Anonimatul și posibilitatea de a dispărea în orice moment satisface această așteptare.
3. *Siguranța că lumea nu te-a uitat.* Faptul că un internaut are mulți prieteni în rețelele sociale e o confirmare pentru el că lumea nu l-a uitat. Dorința de a avea un număr cât mai mare de persoane care se gândesc din când în când la el înlocuiește dorința de a avea doar o singură persoană care se gândește mereu la el.
4. *Controlul relațiilor la distanță.* Când ne aflăm prea aproape de cineva, ne este frică să ne pierdem libertatea, dar odată separați, ne e frică să nu fim abandonați. Noile rețele ne permit să modificăm la dorință această distanță.

Psihanalistul Serge Tisseron, blogger și el, consideră că “un blog îți oferă posibilitatea să-ți construiești lumea interioară și să înțelegi cât de importantă este ea pentru tine. Aceasta are loc prin publicarea articolelor umoristice și dialogului direct cu cititorii »¹⁹

După părerea lui Cyril Fievet, un alt psihanalist “a descrie viața pe net este un mijloc de a exprima ceea ce simțim cu adevărat, dar încă nu suntem gata să împărțim cu cele mai dragi ființe. E un mijloc de a obține mai întâi o validare exterioară a gândurilor, sentimentelor și emoțiilor din partea cititorilor iar apoi de a le sistematiza în universul nostru interior. Faptul că scriem și suntem citați ne ajută să fim mai siguri pe noi, să ne vedem dintr-o altă perspectivă și să dăm un sens gândurilor noastre.”

Dependența de blog

Dependența virtuală nu a apărut nici ieri, nici alaltăieri. Orice fenomen se crează printr-un lanț. De ce n-am admite că altădată oamenii erau dependenți de radio, apoi de telefonul fix, de televiziune, de telefonul portabil și azi de internet ?

¹⁸ <http://www.squiggle.be/content/nouveaux-reseaux-des-desirs-vieux-comme-le-monde>

¹⁹ <http://www.psychologies.com/Culture/Medias/Articles-et-Dossiers/Mon-blog-et-mon-moi>

Trebuie să ai voință puternică ca să negi evoluția unui fenomen care are loc în vecinătatea ta imediată, în mediul în care trăiești. Cu timpul riști să ajungi ridicol, incapabil de adaptare. Nu poți nega la infinit un lucru care există demult în societate și de care milioane de oameni fac uz în fiecare zi, oră, minut.

Când călătoresc, nu iau niciodată laptop-ul cu mine, rar mă conectez la internet și nu scriu pe blog. Dar e o opțiune personală și provizorie, determinată și de meseria mea care nu mă obligă la o conectare permanentă. Pot sta liniștită fără internet într-o sală de așteptare în care una din trei persoane e conectată la rețea. Așadar, nu mi-e greu să iau distanța cuvenită, dar asta numai pentru că știu că e temporară.

Blogul e unicul lucru pe care îl iubesc fara ca să-l pot pipăi (direct, căci indirect aș putea spune că îl ating prin taste). Blogul m-a învățat să gândesc abstract și să mă exprim metaforic. Dar mai mult ca toate, să identific și să mă apropiu de oameni care simt și cugetă ca mine. Oameni pe care, poate că nu i-aș fi putut întâlni vreodată în viața reală, pentru că, fie că trăiesc în altă țară, fie că nu sunt accesibili pur și simplu.

Scriam în preludivu că iau în serios bloggindul ca fenomen, dar nu blogul meu în parte. În general, consider că autorii care își iau (prea) în serios blogul riscă să aibă o privire deformată asupra unor lucruri și reacții; să cultive niște așteptări care mai apoi se dovedesc a fi decalate de realitate. Când zic „a lua în serios” am în vedere a crede că lumea și oamenii pot fi schimbați printr-un post cu peste o sută de *like*-uri. Tu poți schimba lumina asupra unor lucruri, poți face oamenii să-și pună întrebări, să-i provoci la reacții critice, dar nu să-i schimbi. Poți să le spui *la ce* să se gândească, dar nu *cum* să gândească.

Criza bloggerului «Nimic nou sub soare»

Așa cum oamenii își pun întrebări existențiale la anumite răscruci ale vieții, tot așa și bloggerul traversează perioade de dubii și întrebări. Asta se întâmplă de obicei în perioadele când comunitatea virtuală parcă « lincezește ». Uite oameni noi, uite bloguri noi, dar... ai impresia că ciclul se repetă. Cu exactitate plictisitoare. Subiectele discutate în rețelele sociale sau blogosferă nu te mai fac să vibrezi ca altădată. *Oameni noi, replici vechi*. Internetul îți pare fluviu zgomotos de idei și inițiative copy-paste. Oamenii din rețele se cred mai deștepți decât grecii antici (pe care nici nu se mai obolesc să-i citeze corect) numai pentru că au un blog sau cont pe facebook. Cel puțin asta e impresia.

N-are sens să cazi lat pe spate de admirație în fața unui scenariu pe care l-ai mai văzut, și nu oricum, ci într-o prestație sclipitoare cândva. Sentimentul de « stagnare » îl resimt mai ales bloggerii veterani, cu ceva vechime în blogosferă.

Bloggerii noi deseori se exaltează în fața unor lucruri care, din lipsă de experiență de comunicare virtuală, li se par inedite. Se aprind de la o idee, se lansează în campanii și scenarii pe care veteranii le-au trait, poate că nu o singură dată.

Dar scenariul se repetă după o schemă foarte reușit descrisă mai jos, găsită într-un post despre banalități pe internet²⁰.

«Să luăm, de exemplu, un om care umblă nespălat ca toți cei printre care trăiește. Așa a deprins în familie, așa a văzut pe la vecini, neamuri, colegi. Pentru el e ceva firesc să umble nespălat și să se simtă bine cum este.

Apoi se produce o schimbare radicală în viața lui și omul începe să se îngrijească: să se spele în fiecare zi, să poarte haine curate, să miroase bine. Schimbându-și modul de viață individul realizează deodată cât de puturoasă e lumea în jurul său. În transportul public îi vine să leșine, locurile publice îi par insuportabile, în companiile de odinioară îl chinuie miasele. La această etapă omul realizează ca ceea ce era cândva “normal” pentru el acum nu mai e normal. Oamenii nespălați încep să-l irite, motiv pentru care începe să-i urască.

Treptat trece într-o altă fază a revelației. Începe să-i fie milă de oameni, « lasă că nu pot fi toți ideali, toți educați ». Și, deși el mai continuă să se spele și să miroase bine, omul nu mai urăște pe nimeni.

Într-un final, omul « curat » încetează să se spele. La ce bun? Și așa totul e clar. »

Secolul 21. Sfârșitul lumii (reale ?)

Acum un sfert de secol, autoarea bestsellerului internațional « Transformă-ți viața », Louise L. Hay²¹ scria: « Toate evenimentele pe care le-ați trăit până azi reprezintă rezultatul gândurilor din trecut. Ele au fost create prin intermediul gândurilor și a cuvintelor pe care le-ați folosit ieri, săptămâna trecută, luna trecută, anul trecut, sau 10, 30, 40 de ani, în funcție de vârsta voastră ».

Ideea e ruptă din context și pare cam stranie, dar mie îmi place să pornesc de la ea pentru a face unele concluzii raportate la timp. Uite ce a scris ea atunci (1984) și uite ce avem azi (2011). Evenimentele pe care le trăiește azi autoarea, împreună cu milioanele ei de cititori fideli, nu au avut la bază, acum 40 sau 30 de ani vreun cuvânt cheie din limbajul tehnologic, modernizat, cotidian de azi: calculator, laptop, internet, skype, sms, google, televiziune numerică, blog, GPS, facebook, iPod, iPad, iPhone etc. Acum 10 ani nu știam ce e un blog, darămite să-mi închipui că voi deveni un blogger.

Amenință oare puzderia de termeni noi conținutul bestsellerului publicat în secolul trecut ? Cred că nu. Autoarea cărții explică efectele gândirii pozitive și potențialul pe care îl are o minte exploatată sănătos. Oamenii rămân aceiași. Mijloacele de comunicare însă se schimbă. Se schimbă viteza, numărul și profilul interlocutorilor.

Un om cu iPad, mii de prieteni pe facebook, handicapat de timp și asaltat de gânduri negative, ca reacție la stresul la care este supus zilnic poate fi mai nefericit decât un gospodar care nu știe a citi sau a scrie, nu a auzit de internet sau de reactoarele

²⁰ Все уже было <http://rikki-t-tavi.livejournal.com/843098.html>

²¹ În România cartea apare cu titlul „Poți să-ți vindeci viața”, eu am citit-o în ediție franceză, Louise L. Hay, *Transformez votre vie*, Marabout, 1984.

nucleare de la Fukushima, dar știe că mâine au să vina cei câțiva cumetri la clacă pentru a termina podul taman când va trebui de strâns roada.

Cred că nu sunt unica care folosește internetul pentru a privi ecranizări sovietice realizate în zorii secolului trecut. Nu-i așa că pare ciudat să folosești progresul tehnologic pentru a evada în negura vremurilor demult uitate? Uneori, cu cât mai mult comunic cu lumea pe net, cu atât mai acută îmi pare necesitatea de a fugi. Eu fac parte din generația pentru care filmul « Avatar » (2009) n-o să poată stârni niciodată toată gama de emoții ca filmul « Donul liniștit » (1957) sau « Zboară cocorii » (1957), văzute pentru prima dată anul trecut.

Demodată, neadaptată, inflexibilă? Nu cred. Sunt conștientă de toate schimbările vremii, iar unele fenomene le urmăresc cu răsufierea întretăiată, într-atât mă fascinează. Bloggingul face parte din ele. Știu să alternez sănătos izolarea completă și socializarea. N-am avut niciodată probleme pentru a-mi face prieteni, mai degrabă cum să nu mai fiu deranjată.

Dar se pare că am probleme cu timpul, mai ales, cu viteza. Viața în două viteze (reală și virtuală) uneori mă derutează. Nu-mi place nici să fiu mânată din urmă, dar nici să alerg după ceva, cineva.

Eu mai pot încă să stau pe malul unui râu o oră și să nu mă gândesc la civilizația numerică. Dar îmi vine din ce în ce mai greu, recunosc. Pentru asta ar trebui să-mi schimb modul de viață din temelie.

Tânjesc uneori după vremurile de până la facerea lumii virtuale. Tânjesc cumplit (nu-mi place cuvântul dor). Dar cu asta trebuie să mă împac.

6. Design-ul blogului și conținutul

Design-ul

În trei ani de blogging am văzut și am citit sute de bloguri, din trei blogosfere distincte ca mentalitate, interese și priorități (moldovenească, rusească și românească). Acum un an, în calitate de juriu la Blogovăț²² trebuia să studiez de foarte aproape peste 200 de bloguri. O experiență care mi-a permis să-mi formeze ochiul și să analizez preferințele cititorului virtual, atât la nivel de imagine, cât și conținut. Admit că poate fi vorba de o coincidență, dar e lesne de observat că design-ul blogurilor câștigătoare e foarte simplu, desfășurat în culori predominant clasice (alb și negru) plus o nuanță «personalizată». Caracterele textului sunt ușor lizibile, câteva widget-uri de bază, nimic extravagant, nimic de prisos.

Combinarea dintre design și conținut poate fi hotărâtoare când e vorba de investiție în popularitate (determinată de trafic). În unele cazuri design-ul poate determina creșterea traficului. Aici vin cu un exemplu propriu. În ziua când am schimbat tema blogului (din WP-Andreas09²³ în Xplosive Reloaded 1.0 de Jai Nischal Verma²⁴) traficul s-a dublat. În aceeași zi. Nu știu dacă e vorba (încă o dată) de coincidență, dar cu siguranță că la asta a mai contribuit, cred eu, și marimea caracterelor din text, (mai mare) mult mai comodă vizual, plus forma/plasarea textului în pagină.

S-ar părea că design-ul e determinant, dar nu cred că întotdeauna e cazul. Conținutul blogului nu e deloc de neglijat. Bloggerul anului (Blogovăț 2009) avea tema WP-Andreas09 și nu folosea diacritice.

Prezentarea textului și conținutul

Una e să-ți placă să scrii și alta e să mai ai simțul desfășurării și prezentării unui text în pagină. Avantajul e că pe un blog poți să experimentezi cum vrei, fără a avea nevoie de capacități ieșite din comun.

Câteva momente, deja experimentate și învățate din propriul parcurs.

1. Caracterele nu trebuie să fie prea mărunte.
2. Cu cât propozițiile sunt mai scurte, cu atât mai aerisit pare textul, deci mai ușor de citit.
3. Textul împărțit în alineate separate prin spațiu, se citește mai repede și mai ușor.
4. Textele prea lungi sperie cititorii.

²² Blogovăț, Festivalul Blogului Moldovenesc <http://blogovat.blogosfera.md/2010/>

²³ Model <http://freewordpressthemes.net/wordpress-themes/wp-andreas09/>

²⁴ Model <http://freewpthemes.info/2170-Xplosive-Reloaded.html>

Articolele bune au câteva lucruri în comun. Sunt clare, ușor de citit, scrise în limbaj proaspăt, stimulează și distrează cititorul.²⁵

În ghidul practic pentru presa scrisă, „Jurnalistul universal”, Davis Randall oferă câteva recomandări minunate jurnaliștilor, pe care, dacă și bloggerii le-ar cunoaște, am avea poate mai multe bloguri cu conținut de calitate. Câteva dintre ele:

1. Aveți grijă ca lucrurile să fie clare înainte de a așterne primul cuvânt pe hârtie (ecran).
2. Feriți-vă să folosiți în titluri un limbaj simplist.
3. Evitați să impresionați prin complicarea stilului și limbajului.
4. Scrieți într-un limbaj viu.
5. Străduiți-vă să creați noi comparații, metafore și formulări.
6. Feriți-vă de orice fel de clișee.

²⁵ David Randall, *Jurnalistul universal*, Polirom, 2007

7. Despre popularitate

În general, oamenii scormonesc atunci când intuiesc un mister sau simt ceva ce se dorește ascuns. Cu cât discreția și efortul subiectului de a-și camufla intimitatea, de a-și plasa existența într-un con de umbră e mai intens, cu atât curiozitatea celor din jur devine mai îndârjită.

Contrar, cu cât dorim să fim mai "mediatizați", să se discute mai mult despre persoana și faptele noastre, cu atât indiferența mahalalei devine mai pregnantă.

Rodica Ojog-Brașoveanu

Poate fi blogul o terapie pentru vedete?

Până în dimineața zilei de 14 iulie 2010 aproape că uitasem ce amintiri frumoase mă leagă de România prin imaginea Mădălinei Manole. Mă aflam la Chișinău, singură în casă, așezată între tv și calculator.

După vestea tragică auzită la tv m-am dus s-o caut pe mama în grădină. Ce absurd e să evoci moartea într-o grădină de flori.

În seara lui 14 iulie am discutat cu mama despre „ce Dumnezeu s-a întâmplat că și-a luat zilele?” pâna când au obosit greierii de cântat.

Tot atunci mi-am adus aminte de Simona, o fată extrem de drăguță, la care am stat cu chirie în Constanța, prin '96. Nu găseam camere la hotel și ea, întâlnită pe drum (puteți să vă închipuiți așa ceva?), ne-a propus să stăm la ea, în odaia ei (ea mutându-se în salon). Țin minte bine cât de vrăjită eram de ambianța din odaie. Avea un poster mare cu Mădălina Manole pe perete și mi-a dat să ascult „Fată dragă”, „Ei și ce?”. Fascinația mea nu avea margini. Totul a fost frumos în vara cea la Constanța. Pur și simplu mă delectam în ambianța acustică atât de diferită de la Chișinău, prin cuvinte, voci, muzică. Scăpasem pentru o perioadă de Tatiane, Lili, Natalii, Irini ca să-mi alint urechea cu prenume atât de noi și neobișnuite ca Simona, Mădălina, Bianca, Amalia.

Moartea Mădălinei nu putea să treacă peste mine fără ca să zguduie tot frumosul ce-l păstram în memorie (inconștient, pe alocuri) din vara cea. Atât de mult am căutat explicații pentru moartea ei, că de fiecare dată mă împiedicam de cuvântul „popularitate”. Distrugătoarea popularitate?

Firește, popularitatea te ajută să câștigi bani, să te înalți deasupra capetelor anonime, dar echilibrul sufletesc, armonia cea interioară, care te ajută să nu te prăbușești, cine să ți-o dea, de unde o cumperi?

Cât de fragil devine omul când ajunge să fie iubit de mii de oameni. Iar când miile se transformă în sute de mii, devine alarmant de fragil.

Despre cât de periculoasă și toxică poate fi popularitatea nu prea se scrie. Despre sfâșietoarea singurătate și fragilitate a oamenilor mari. Pe cine să intereseze reversul unei medalii care strălucește frumos la soare?

Oamenii populari și fragilizați sunt nevoiți să recurgă în taină la alcool, ierburi dubioase sau psihologi ca să facă față statutului de VIP. Doar unități ajung să se bucure de o viață privată armonioasă în afara camerelor, fanilor și obiectivele de paparazzi.

Mă întrebam în zilelele celea de iulie (și azi) dacă e ușor sau nu să găsești un psiholog bun în România, atunci când te numești Mădălina Manole și ai cântat ani la rând: „Fată dragă nu fi tristă, fiindcă e păcat...” sau „Ei și ce dacă oamenii vorbesc...”

La 14 iulie 2010 am înțeles în profunzile un lucru pe care îl intuiam, însă nu-l luam în serios. Există atâtea celebrități în lumea asta care se visează anonimi măcar o oră pe zi. Uneori au nevoie acută de anonimat, dar nu-l mai pot avea. În viața asta. Exista vreo alternativă? Poate. Viața virtuală ?

Dacă Mădălina ar fi avut un blog ? Ar fi putut oare înlocui blogul anonim un psihoterapeut bun? Ar fi ajutat-o oare o terapie prin scris? Ar fi salvat-o oare ?

Popularitate prin blog

Nu e foarte greu să devii un blogger popular pentru un anotimp. E greu să fii popular ani la rând.

8. Viața în comunitate. Blogosfera.

Apartenența unui blog la o comunitate e o necesitate. Nu poți să te izolezi de toți, nu poți evita contactul cu ceilalți. Poți fi mândru sau nu de comunitatea din care faci parte, dar oricum faci parte din ea.

Recunosc că înainte de a porni un blog în limba română cochetam intens cu ideea de a începe un blog în rusă (mai ales că aveam o experiență constantă de comunicare pe forumuri rusești îndrăgite) pe platforma *livejournal.com*. Nu cred că era să-mi fie greu să mă integrez într-o blogosferă străină ca limbă maternă, întrebarea era alta « Oare are sens ? ». Îmi amputez din start posibilitatea de a mă desfășura fără rezervă în descrierea unor fenomene specifice unei regiuni distincte pe care, să zicem, un blogger din Ircutsc sau Sahalin n-are cum să le înțeleagă. Deși internetul nu are granițe administrative, el are totuși granițe de mentalitate, comportament și manifestare diferită.

Altfel stau lucrurile când faci parte din blogosfera moldovenească. Dacă te apuci să descrii un fenomen din Moldova, poți fi sigur că vei fi înțeles nu doar de compatrioții născuți și crescuți la Chișinău (care pot fi stabiliți și peste hotare), dar și de cei din Taraclia sau Soroca.

Când mă mutam de pe *soacramica.ladyclub.md* am trecut și peste varianta *soacramica.ro*, dar nu m-am oprit mult asupra ei. Cât de tare nu mi-aș dori să fac parte din blogosfera românească nu aș izbuti să reacționez obiectiv la fenomene (sociale, politice, mediatice), să am o părere, nu de dragul părerii ci una bazată pe o experiență pe care o poți dobândi doar trăind într-o regiune geografică distinctă.

Aici mai e și exprimarea în scris, care e foarte nuanțată. Deși scriu în română, tonalitatea textelor mele diferă de cele ale bloggerilor români. Topica frazei e diferită și folosesc foarte multe regionalisme și arhaisme. Cuvinte în care îmi vorbea bunică-mea în copilărie, o țărancă care nu a știut nici să scrie, nici să citească, darămite să audă pe viu un « sãru' mâna » de peste Prut. Nici rusa nu știa, rusisme nu folosea. Avea o vorbă veche, mustoasă, țărănească. Folosea cuvinte de care îmi era rușine cândva. Acum nu. Iar dacă am să mai apuc vremuri ca să scriu o carte despre copilărie, în limba copilăriei mele am s-o scriu.

Limbajul în care scriu pe blog e de un specific basarabean, care face parte din stilul meu. Din mine, într-un cuvânt.

În final am ales *eu-l* ca extensie (*soacramica.eu*) pentru coincidența cu *eu-l* (ego-ul) din română. *Eu* sunt autorul, soacra mică, *eu* generează, creez, scriu pe blogul (m)*eu*.

Nu am regretat c-am ales să stau pe o cracă de frasin (pe care mi se cântă mai ușor, căci o știu din copilărie) și n-am căutat cocotieri exotici (pe care era probabil să mă plictisesc foarte curând).

Postludiu

« Chiar și cele mai neînsemnate lucruri devin pline de sens, dacă sunt făcute cu pasiune »

Soacra Mică

Redactarea acestei cărți a coincis cu lectura cărții lui Victor Frankl « A spune vieții Da! », psiholog în lagărul de concentrare²⁶ ». Într-unul din capitole autorul scrie despre demnitatea omenească. Poftim ? Cum să vorbești despre demnitate într-un lagăr de concentrare ? Care e sensul ei ? Dar sensul vieții? De ce să mai lupti și s-o faci pe eroul în zdrențe când șansele tale de supraviețuire sunt aproape inexistente? Nonsens, absurd. Omul e supus unor situații degradante, deci e inuman să aștepti de la el fapte înălțătoare. Dar au fost excepții. Foarte puține, dar admirabile excepții care au dat sens existenței omului chiar și într-un lagăr de concentrare.

Pentru unii ar părea total absurde ideile pe care le-am expus până acum. De ce să investești timp și efort în blogging, ani la rând, fără a câștiga bani? Absurd. Care e sensul unui blog dacă nu te face celebru ? Un anonim popular ? Nonsens.

Blogul meu are sensul pe care i l-am dat eu acum trei ani. Și împotriva tuturor tentațiilor aparute în calea mea de blogger eu am mers înainte, fără ca să mă abat de la destinație. Am ajuns acolo unde mi-am dorit și unde nu speram să ajung vreodată. Fără ca să mă trădez pe mine însămi. Și... fără ca să explic cuiva sensul drumului parcurs.

²⁶ Франкл Виктор. Сказать жизни "Да": психолог в концлагере. http://krotov.info/lib_sec/21_f/fra/nkl_05.htm

Bibliografie

Bibliografie clasică

David Randall, *Jurnalistul universal*, Polirom, 2007

Dominic Arpin, Patrick Dion, *Comment devenir une star des médias sociaux*, Les Editions Québecor, 2010

Jouanneau J., *Lui et moi...et internet*, PRISMA PRESS EDITIONS, 2008

Louise L. Hay, *Transformez votre vie*, Marabout, 1984.

Rodica Ojog-Braşoveanu, *Coşmar*, Editura Nemira, 2004

Tisseron S., *Virtuel, mon amour*, Albin Michel, 2008

Bibliografie virtuală

<http://artemdragunov.livejournal.com/>

<http://blogovat.blogosfera.md/2010/>

<http://freewordpressthemes.net/wordpress-themes/wp-andreas09/>

<http://freewpthemes.info/2170-Xplosive-Reloaded.html>

<http://freshf5.f5.ru/post/278701>

http://krotov.info/lib_sec/21_f/fra/nkl_05.htm

<http://lib.rus.ec/b/163837>

<http://rikki-t-tavi.livejournal.com/820400.html>

<http://rikki-t-tavi.livejournal.com/843098.html>

<http://soacramica.eu/?p=2203>

<http://ulitza.livejournal.com/>

<http://ulitza.livejournal.com/400996.html>

<http://www.dinarubina.com/interview/tair.html>

<http://www.metronews.ru/novosti/blogger-artem-dragunov-jadernaia-katastrofa-eshhe-vpered/!hCaLxoO7BgdU/>

<http://www.psychologies.com/Culture/Medias/Articles-et-Dossiers/Mon-blog-et-mon-moi>

<http://www.squiggle.be/content/nouveaux-reseaux-des-desirs-vieux-comme-le-monde>

ⁱ Într-o zi de vară, un grup de broscuțe a organizat un concurs „Cine va reuși să sară pana în vârful unui turn înalt”. Broscuțele încercau să sară din răspuțeri până sus, dar în cele din urmă, una câte una renunțau deznădăjduite.

O broscuță însă, a continuat să sară cât de tare o țineau piciorușele. Celelalte strigau la ea să se oprească, că degeaba încercă, turnul e prea înalt. Ea, dimpotrivă, sărea tot mai sus și tot mai tare și... iată-o că a reușit să ajungă în vârf!

Broscuțele se uitau la ea cu mirare și au întrebat-o fără nici o ezitare: Cum ai reușit să sari atât de sus?”

Broscuța însă era surdă. În tot acest timp ea a crezut că prietenele ei o încurajau.